

Predikan

19 e tref 2018, årg. 1

Psalmer: 5, 656, 253, 231, 300

Pär-Magnus Möller

Vilken fruktansvärd text. Om du inte håller med mig skulle jag nog våga påstå att du blivit så religiöst impregnerad att du inte hör vad där står. Det är lätt hänt. Vi stänger av lyssnandet eftersom vi tror vi vet vad som sägs i texterna – eller så ha vi lagt ett skimrande rosa söndagsskolefilter över orden och ser människor som levde för så länge sedan att de egentligen inte berör oss. Men om vi nu försöker lyssna till vad Jesus säger i texten och vågar tanken att han faktiskt talar till oss – vad hör vi då?

”Jesus satte sig mitt för tempelkistan och såg hur folk lade ner pengar i den. Många rika gav mycket. Så kom där en fattig änka och lade ner två kopparslantor, alltså några ören. Då kallade han till sig sina lärjungar och sade: ”Sannerligen, den där fattiga änkan har lagt mer i tempelkistan än alla de andra. De gav alla av sitt överflöd, men hon gav i sin fattigdom allt hon ägde, allt hon hade att leva på”.

Vad vill Jesus ha sagt med det? Vill han att vi alla skall ge bort allt vad vi äger och har? Är det verkligen det han vill?

Ja, om det bara hade varit det så hade det varit jobbigt och tufft – men det värsta är att Jesus vill något mycket mer än att vi bara skall skänka allt vi äger och har – han vill dessutom ha våra hjärtan.

Det är det texten handlar om. Fattar ni då hur hemsk texten är – Jesus ser i den fattiga änkan – en kvinna som de flesta nog skulle skaka på huvudet inför – en förebild i tro – en helgad människa – en som gav hela sitt hjärta – en sådan han vill att vi skall bli – du och jag.

Vad skall då Jesus med våra hjärtan till?

Ja, det är inte så att han samlar dem i en skål med troféer - nej han vill ha full tillgång till våra hjärtan så att han kan förvandla oss.

Ett hjärta som inte litar på Guds kärlek och omsorg, ett hjärta som inte längtar efter den frimodighet som änkan hade, är ett hjärta som det tar lång tid för Jesus att arbeta med.

Det är det som det handlar om- Jesus vill ha tillgång till ditt hjärta så att han kan göra dig väl, låta dig bli den du är avsedd att vara – din inre längtans människa. Men det är en process att nå den människan.

Jag tror inte texten handlar om frågan: Gjorde kvinnan rätt eller fel när hon gav allt hon hade att leva av? Det är naturligtvis inte så vist att göra som hon gjorde och Jesus säger inte allmänt att vi skall skänka allt så att vi inte har något kvar – men han verkar imponerad av henne. Han ser hos henne något han längtar efter att få se hos varje lärjunge.

Det var på Jesu tid fint att ge till templet – det var ungefär som att i dag skänka stora summor på TVs olika välgörenhetsgalor – det var en handling både i tro och i välgörenhet – och kunde man dessutom få gratis reklam för sig själv gjorde det ju inte saken sämre. Gåvorna gick både till de fattiga och till templet och många gjorde stor sak av att de gav en gåva; – de lät stöta i basunerna, som det berättas i ett annat evangelium, så att folk skulle uppmärksamma vad de gjorde. Bössorna kallades för basunerna kanske för att de såg ut som basuner. Det var status att kunna ge mycket. Men den fattiga kvinnan gjorde inget väsen av sitt handlade – men Jesus såg.

Hur vågade kvinnan ge så frimodigt/dumdrigt? Vi vet inte – vi kan bara gissa. Kanske var det förtvivlan som drev henne, kanske djup tacksamhet – men det måste också varit en djup, djup tillit till Guds omsorg. Hon visste att om hon först älskade Gud och Guds rike med allt hon ägde och hade – så skulle hon få allt annat hon behövde också. Hon vågade tro.

Hur ger vi då Gud våra hjärtan – hur efterlever vi det föredöme i tron som Jesus säger att kvinnan är?

Vi måste öva.

För att våra hjärna skall bli förändrade, för att vi skall förändra världen så att den blir lik det rike Jesus vill bygga utifrån våra omvända hjärtan så behöver vi öva.

Jag kan tänka att kvinnan i evangeliet bit för bit övat sitt givande. Därmed också övat tilliten. Om du vill bli en människa där Guds rike blir mer och med tydligt måste du öva dig att leva ut det riket. Vill du ha fred med dina grannar, vänner släktingar måste du börja öva den. Vill du att vi skall ha ett humant land – måste du öva humanitet, vill du att man inte skall tala illa om andra måste du sluta tala illa om andra. Så enkelt är det. Ibland tänker kristna i sin fromhet att man själv inte behöver göra något för att helgelsen skall växa fram i ens liv och man blir liksom av sig själv mer och mer lik Jesus bara man kallar sig kristen – men det stämmer inte – det är ett arbete med dig själv du kallas till.

Vi måste våga.

Rädslan gör att vi skjuter upp till morgondagen det Gud kallar oss att göra i dag – därför tänker vi ibland att man skall göra de där förändringarna i livet en

annan dag då det passar bättre – eller då förutsättningarna är annorlunda. Gärna skyller man på någon annan, det är någon annans fel att jag inte gör det som jag tycker är rätt. Men så fungerar det inte – du måste våga bryta dina invanda gränser, våga ge fastän andra säger att det är dumt, måste göra den goda gärningen fastän det är obekvämt, måste säga de där orden till befrielse fastän det svider i ens högmod.

Det Jesus såg i änkan var en kvinna som vågade låta sitt förvandlade hjärta styra hennes handlingar så att de i sig blev ett vittnesbörd om Guds rike.

Vi måste lita på att nåden alltid är större.

Det kristna livet är en övning, inte en examen. Det är just det som gör att vi vågar vara frimodiga. Det är som kristen helt ok att göra fel, helt ok att satsa på fel häst, helt ok att göra bort sig. Så länge du går in med ditt hjärta, så länge det är det du vill öva för Guds rike, så länge det är din insats i relationen med Gud är det helt ok att det blir fel. Problemet i kristen tro i dag är att många inte vågar. Man låser in sig i rätta formuleringar, i kloka beslut, i accepterade strukturer. Den ”vansinniga” frimodighet som faktiskt driver kyrkan framåt lyser med sin frånvaro. Vi behöver fler helhjärtade dårar, som kvinnan i evangeliet i dag. Sådana som vågar med sitt eget hjärta som insats förändra denna värld så att den blir lite mer lik Guds rike.

När vi i helgad dåraktighet vågar våra hjärtan för Guds rike skall vi veta en viktig sak – Jesus ser oss – han ser på oss med samma kärlek som han såg på änkan som gav allt hon hade att leva på. Och han sviker oss inte.

När det blir fel, vilket det blir i all helhjärtad överlåtelse ibland, är alltid nåden större. Det är vår uppgift som församling att se till att det är så. När någon av oss blivit för frimodig, när någon av oss gett mer än vi kanske skulle: Då – skall vi andra trösta, styrka och bära.

De små ören som änkan gav har sedan den dagen blivit ett vittnesbörd om tro för alla som läser evangeliet. Så kan också din/Vår frimodighet, helhjärtenhet, överlåtenhet bli till ett vittnesbörd som förändrar världen. Trons kraft förändrar världen genom dig, genom oss.

Våga öva, Våga våga, våga misslyckas – Nåden är alltid större – var frimodiga såsom änkan i evangeliet var frimodig – då skall du få se Guds rike i görningen.